

oštnina
učana v
otovini

O
D
M
E
V
IZ
A
F
R
I
K
E

SEPTEMBER 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. ets. — Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov
»Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji
letno
500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Jezus, dobri Pastir.

4. stran: Misijonar deli svetinjice med zamorčke. Vsak bi rad imel eno. — Tudi oblekic nimajo ubogi zamorčki. Kako hvaležni bi bili za nove.

SPOMIN NA DRAGE UMRLE.

Čast. Mater Uršula Ledóchowska

ustanoviteljica in vrhovna predstojnica sester uršulink od
smrtni boj trpečega Srca Jezusovega,
sestra služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske,
umrla v Rimu 29. maja 1939 ob petih popoldne.

R. I. P.

† Misij. brat Engelmar C. S. Sp., misijon Jaunde. — Marjeta Jan, Višelice. — Jožef Šercer, Bezgarje. — Zofija Šalamon, Ljubljana. — Ludovik Kolarič, Grajenšak. — Anton Kores, Donačka gora. — Marija Rozman, Hraše. — Alojzij Tratnik, Jesenice. — Alojzij Kos, Stanovno. — Marija Hafner, Pekel. — Marija Pelko, Brestovec. — Marija Klinar, Javornik. — Helena Tašler, Prevalje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Sta

Pismo iz Vatikana.

Naša vrhovna voditeljica je po kardinalu državnem tajniku izročila svetemu očetu knjige v afriških jezikih in časopise, katere je Klaverjeva družba tiskala v letu 1938. Kot odgovor je dobila naslednje zahvalno pismo, ki ga objavljamo tukaj v veselje in bodrilo našim ljubim dobrotnikom.

Državno tajništvo
Nj. Svetosti
Št. 2577

Iz Vatikana, 30. maja 1939.

Gospa grofica!

Z veseljem sem predložil svetemu očetu tiskovine Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone, tiskane leta 1938.

Sveti oče je bil zelo vesel delovanja te zelo zaslužne Družbe in je zadovoljen poudaril, kolikšen praktičen pomen imajo Vaše tiskovine. Ni dvoma, da so izvrstno sredstvo za verski pouk in s tem kar najbolj prikladne, da omogočijo misijonarjem lažje in uspešnejše delo.

Njegova Svetost se zahvaljuje za dokaz otroške vdanosti in želi mnogostranskemu in pobožnemu delovanju te Družbe na obširnem polju misijonskega apostolata najboljši uspeh. Vašemu blagorodju, vsem dobrotnikom in vsem, ki z delom, darili in žrtvami pomagajo pri tako važnem podjetju, pošilja sveti oče zaproseni apostolski blagoslov.

To priliko uporabljam, da Vam izražam tudi svoje odlično spoštovanje

Vaš v Gospodu vdani

L. kardinal Maglione l. r.

Grofici Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja,
Rim.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

Setev in žetev.

Piše p. Saul iz kongregacije očetov Sv. Duha.

Misijon sv. Odilije v Kilomeni je že mnogo hudega prestal, zdaj pa ga očitno spremlja blagoslov božji. Leta 1919 sem prišel kot apostol. administrator v vikariat. Tedaj so misijon obiskovale razne nesreče. V misijonu sta bila poprej en pater in en redovni brat, pa so patra Alfonza Baltazarja našli neko jutro mrtvega na postelji, pobrala ga je hripa. In vendar je pater svoj misijon tako zelo ljubil! Tudi brat Polikarp je tedaj ležal bolan v svoji sobi; zato so morali kristjani sami brez duhovnika pokopati svojega dušnega pastirja. Sicer je takoj prihitel

misijonar iz bližnjega misijona, ki je bil 2 dni hoda oddaljen. Mogel je pomagati le še bolnemu bratu. Kristjani so ga na njegovo povelje zanesli čez gorovje do bližnje železniške postaje, kjer pa je umrl, tako da so ga prinesli zopet nazaj in ga pokopali poleg misijonarja. Po tistem je bil misijon na žalost vseh kristjanov dalj časa brez duhovnika.

Pozneje so predstojniki poslali novega misijonarja v Kilomeni: to sem bil jaz. Prišel sem tu sem, da bi kristjane potolažil in zopet vpeljal versko življenje.

To so bili žalostni časi. A sledili so veseli. Misijon sedaj lepo napreduje in sad dela prejšnjega misijonarja zori.

Za menoj je prišel p. Martin Hayden. Ta mi piše o novih pridobitvah in vnemi novih kristjanov zlasti po hribih. Na velikonočno nedeljo da je bila cerkev natlačeno polna. Misijon se bo povečal, ako bodo imeli misijonarji dovolj sredstev, da se bodo posvetili delu v obmejnih krajih, kjer je mnogo poganov, ki pa so dobre in pripravljene volje. Za svoja apostolska potovanja bi p. M. Hayden rad imel preprost in pripraven prenosni oltar, ki bi imel vse, kar je potrebno za daritev sv. maše, na pr. mašno obleko v petih barvah, albo, kanonske table, prte, kelih in pateno, mašno knjigo, svečnike, križ in svetinje svetnikov. Kovčeg bi obenem služil kot oltarna miza. Vse skupaj bi stalo 350 švicarskih frankov. Vse dobrotnike Klaverjeve družbe prosi za prispevke.

Prečastiti škof in apostol. vikar Byrne je dovolil, da se zida nova cerkev, ker sedanja kapelica razpada. Upam, da se bodo med bralci »Odmeva« dobili taki, ki bodo pripravljeni za misijon v Kilomeni kaj žrtvovati. Misijon je podpore potreben in tudi vreden. Družba sv. Petra Klaverja je pripravljena, da posreduje in hvaležno sprejme vsak dar.

Zamorski duhovnik

iz apostol. vikariata Tanganjika, gosp. Danijel Masya, piše svojim dobrotnikom:

Ljubi moji dobrotniki!

Jaz sem duhovnik v vikariatu Tanganjika. V mašnika sem bil posvečen 15. avg. 1937. Zdaj sem vikar v misijonu Kate. Neki misijonar iz kongregacije belih očetov je žup-

Misijskega škofa spremljajo k zadnjemu počitku.

nik, še neki drugi beli misijonar je tudi vikar. Skupaj stanujemo. Bog je bil dober z menoj, ki sem po rojstvu reven zamorec iz Ufipa. Že dvakrat sem obiskal naše raztresene kristjane; vsakokrat sem bil po 10 dni zunaj. Po vaseh so me povsod z veseljem sprejeli. Ljudje so bili zelo veseli, ko so videli duhovnika domačina. Jaz pa sem bil tudi vesel, ko sem mogel svoje rojake poučevati in jim deliti sv. zakramente.

Prečastiti g. škof mi je nedavno pisal in mi zelo priporočil, naj molim za dobrotnike Klaverjeve družbe. Tudi mi je razložil, zakaj. Pravi, da je bila leta 1908, ko sem bil jaz star 10 let, v naši deželi huda lakota. Ljudje so mnogo trpeli. P. Avon, ki je tedaj nadomestoval preč. g. škofa, je dobil 5000 frankov od Klaverjeve družbe, da bi pomagal stradajočim. Mene so sprejeli v misijon in sem začel hoditi v šolo. Ljubi Bog me je poklical v duhovski stan. Dobrotniki iz Evrope so mi pomagali z ustanovo, da sem mogel dokončati nauke v semenišču. Sedaj po 20 letih sem mašnik Gospodov. Dobrotniki Klaverjeve družbe so me pripeljali na to pot; zato vsak dan molim zanje in bom molil do konca življenja. Dober mi je bil Bog in ljudje. Vsem sem zelo hvaležen. — Danijel Masya.

Pripomba uredništva. Družba sv. Petra Klaverja sprejema darove za vzdrževanje zamorskih duhovnikov v semenišču za eno ali za več let in za nabavo knjig in obleke.

Ljubezen je iznajdljiva.

Piše škof Lerouge, apostol, vikar v francoski Guineji, iz kongregacije Sv. Duha, Afrika.

Vaš prispevek za nakup bencina mi je zelo prav prišel. Na misel so mi prišle besede apostola Pavla: »Ljubezen je iznajdljiva.« Gotovo pa apostol Pavel ni mislil, in tudi njegovi prvi nasledniki ne, da se bo nekoč ljubezen domislila tudi — bencina. Pa je to prav primeren dar in kakor nalašč za to, da zamaši vrzel, ki bi se sicer napravila v misijonsko blagajno.

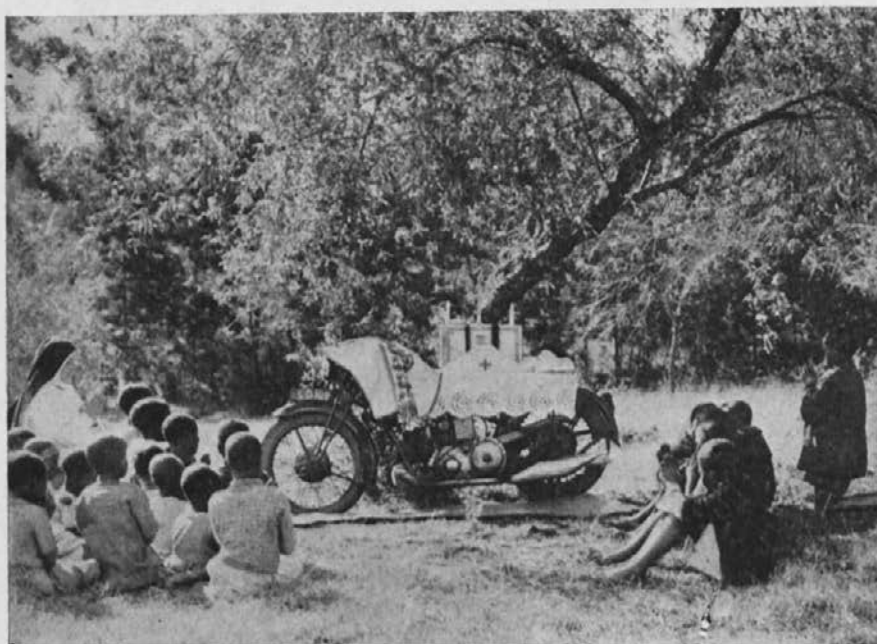
Res: avto je dandanes nam misijonarjem že kar potreba. Do gotove meje nadomesti pomanjkanje duhovnikov, olajša nam potovanje, podesetori naše delo. Ako bi sv. Pavel danes živel, bi si gotovo omislil avto, ali pa celó letalo... Tako daleč pri nas v Guineji še nismo. Skozi kolonijo se vije omrežje manjših cest, zato nam bo avto še dolgo dobro služil.

V več misijonih imamo patre, ki so že v letih in imajo bolehnne noge ter jih revma muči, a vendar morajo peš hoditi iz kraja v kraj. Različna motorna vozila jih srečujejo na cestah, a ta so last bogatih kolonistov. Drvijo naprej mimo in v prah zavijajo popotnike, ki so jih prehiteli, ali jih obrizgajo z blatom. Tako potuje ubogi misijonar v pekoči vročini po cesti, ki je razrvana s kotanjami, v katerih se ob deževju tvorijo luže. Ako pa več dni dežuje, je vsa cesta blato in luža. Takim bolehnim misijonarjem avto res podaljša življenje in jim olajša težka pota.

Dragi bralci! Ne prosim zase; jaz imam že nekaj let star Fordov avto in zadnje čase tudi bencin. Pred nekaj meseci mi je to moje vozilo zdrčalo v jarek, 6 m globoko, se prekopicnilo, in tako sem se naenkrat znašel v neprosto voljni kopeli. Toda Bog mi je dober in ker je vedel, da denarja nimam, ni dopustil, da bi se mi bil moj avto znatno poškodoval. Tudi mene je ohranil živega, čeprav bi bilo dobro, da bi me kmalu nadomestil kdo boljši. — Torej ne zase, ampak za svoje misijonarje prosim.

Ko sem bil pred 15 leti v Evropi v svoji redovni hiši v Parizu, je nekdo želel z menoj govoriti. Grem v govo-

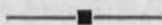
rilnico, in tu mi med pogovorom izroči neka dobrotnica majhno škatlico, v papir zavito, rekoč: »To imate, da si boste nabavili avto.« Škatlica je bila povita z zelenim trakom (zeleni barva = upanje). Ko sem šel v svojo sobico po stopnicah, sem mislil, da bo v škatlici nekaj zlatnikov (takrat je takih še nekaj bilo na svetu!), ali pa vsaj zavoj bankovcev! Ko jo odprem, vidim, da je bila v njej sveti-

Kjer ni kapelice, razprostre misijonar prenosni oltar na motorno kolo in pod kakim drevesom bere sv. mašo.

njica sv. Krištofa. Sv. Krištof naj mi pomaga, da pridem do avta — to misel sem razbral iz darila. In danes — imam avto. Vi pa ste mi poslali še za bencin. Torej sem zaenkrat z vsem preskrbljen.

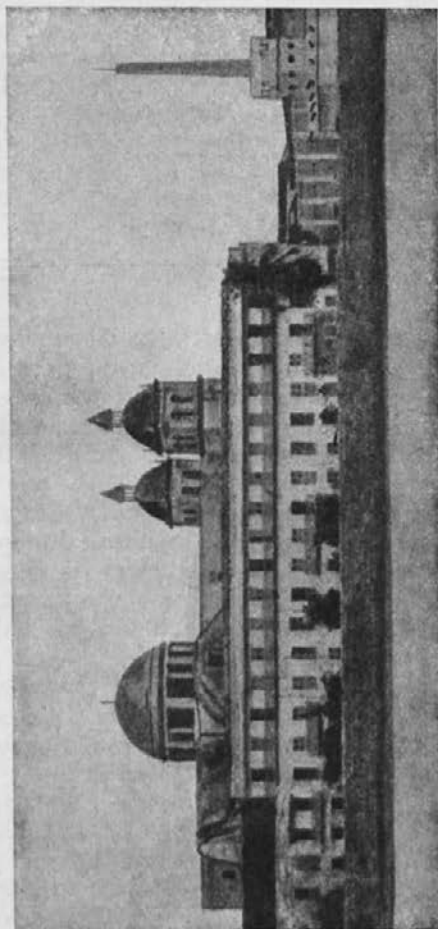
Zato: ne zase, ampak za stare misijonarje prosim; za take, ki imajo bolne noge in jih muči revmatizem, in ki jih je dolgo bivanje v Afriki izčrpalo. Pomagajte jim, da tudi oni pridejo do avta!

Praznik sv. Petra Klaverja, ki nam bo ostal vedno v spominu.

Pripoveduje sestra Virginija iz kongregacije Dragocene krvi,
Južna Rodezija.

Poslanih pet zavojev z darili smo prejeli prav na
praznik vašega in našega patrona sv. Petra Klaverja. Ker

Cerkev sv. Petra Klaverja v Kartageni.

je bil praznik, smo imeli čas veseliti se lepih daril. Tu
nas je 10 sester. Najmlajša sestra je razložila po mizi
svetinjice in rožne vence ter je pri tem nekaj potihotapila

za — jaslice. Sestra prednica je potem najlepše stvari nesla otrokom, ki so vsi, razen prav majhnih, vedeli, kaj je Družba sv. Petra Klaverja, in so bili zelo hvaležni svojim dobrotnikom v Evropi za vse, kar so zanje darovali. Zlasti jim je bila všeč sličica, ki predstavlja Jezusa, kako čuje nad sv. očetom in katoliško Cerkvijo. To sliko smo podarili kandidatinji Jerici, ki je od veselja plesala in pela. Pri večerji smo smele tudi sestre izbrati vsaka po eno podobico, da jo podarimo najpridnejši učenki v svojem razredu. Od blaga bomo porabili nekaj za cerkev, nekaj za otroke, nekaj pa za nas sestre, ker naša provincija je zelo revna. — Tega praznika sv. Petra Klaverja ne bomo nikdar pozabili.

Misijonska blagajna je prazna.

Poroča p. Archambaud, oblat sv. Frančiška Sal., misijon Rhynsdorp (reka Oranje), Afrika.

Zvon, ki nam ga je podarila vaša Klaverjeva družba, že poje. S težavo smo ga obesili, nismo namreč imeli strokovnjaka v tem poslu. Vsekakor se mora kdo izučiti v tej umetnosti. Jaz sem se bil obrnil do nekega arhitekta, ki je naš prijatelj, da mi je izdelal načrt. Plačati sem mu moral 20 funtov šterlingov.

24. aprila je imel preč. gospod škof v Shantalu sveto birmo. To je moja prva župnija. Opoldne se je podal proti Van Rhyndsdorpu, kjer je še tisti večer birmoval. Ob tej priliki je zvon Marije Terezije Ledóchowske prvič zazvonil. Vse je drlo skupaj, da vidi, kako se zvon maje v linah. Vse je bilo navdušeno. »Po vsej vasi ga slišimo!« so rekli.

Naslednjo nedeljo je bila birma v Bayu, ki je moja tretja župnija. Na vseh treh župnijah je bilo skupno 89 birmancev. Zahvaliti se mi je vam, dragi dobrotniki, ker brez vaše pomoči ne bi bil mogel svojih ljudi tolikokrat obiskati, da bi bili dostojno pripravljeni na prejem tega velikega zakramenta.

Moj stari avto je zadnje čase »kašljal« in ga je bilo treba zdraviti. Na vsakih 100 milj se je ustavil. Zelo sem se bal, da bi me ne pustil sredi pota med Bergenveg in Van Rhyndsdorpom, ker so le trije cilindri bili v pogonu; vendar smo še o pravem času bili na mestu. Gospod škof mi je svetoval, naj avto zamenjam z drugim, ki bo tovarni. Storil sem tako. Sedaj avto prevaža tudi razno blago iz

Schautala v Van Rhyndsdorp. Toda bilo je treba doplačati, denarja pa nikjer. Prečastiti g. škof mi je posodil večjo vsoto, ki jo bo treba sedaj počasi zbrati in vrniti. Moji farani sicer žrtvujejo po svojih močeh, toda to je le kaplja v morje.

Navsezadnje je tudi motor pri našem mlinu, ki nas preskrbuje z vodo, odpovedal svojo službo. Že od januarja se je obotavljal, tako da smo ga morali vedno kaj popravljati, in nam je to prineslo mnogo stroškov. Nekega dne je pa kar na lepem obstal. Ko je bil gospod škof tukaj, sem dal poklicati zastopnika tvrdke, ki nam je bila motor dobavila. Zmenili smo se, da nam zamenjajo motor z novim, z doplačilom 75 funtov. Kar zazeblu me je ob tej številki. Prečastiti gospod predstojnik mi je dal to vsoto na roke. Toda, kako in kdaj naj mu jo vrnem? Nekoliko upanja imam na dohodke iz vrta.

V naši šoli so sedaj tri sestre-domačinke nastavljene kot učiteljice. Tako so naši učenci res v dobrih rokah. Tudi v Chantalu šola dobro napreduje. Žal, da je učitelj nekoliko bolehen.

V naših krajih bo kmalu nastopila zima. Bila sta že dva naliva dežja, kar da upati dobro deževno dobo. Naši mali bolniki, ki imajo tuberkulozo, se dežja in mraza zelo boje, ker je verjetno, da bo slabo vreme pospešilo potek bolezni.

Kratka misijonska poročila.

Štirinajst novih misijonarjev! — To leto smo dobili 10 novih misijonarjev. To je precej, a še mnogo premalo. Poleg teh imamo še štiri duhovnike zamorce — torej vsega skupaj 14 novih duhovnikov. Bog bodi zahvaljen za ta novi prirastek. Ostalo, kar je še treba (za 10 voznin čez morje, ki jih bo treba plačati) in vse, kar bo treba za stanovanje in vzdrževanje, upamo, da nam bo Bog naklonil po dobrih ljudeh. Molite za nas. — Apostol. vikar Ksaver Vogt C. S. Sp., apostol. vikar v Jaunde.

Zahvala bolniške sestre. Bog poplačaj za Vašo pošiljko. Kako sem vesela zdravil, obvez, batę, čaja in drugega. Vse bom porabila.

Zdravil bo le prekmalu zmanjkalo, ker bolnikov je toliko, da včasih ne vem, kje naj dobim vse potrebno, zlasti obvez mi manjka. Zamorci prihajajo v bolnišnico z groznimi ranami, včasih brez prstov na roki ali na nogi. Pozimi, ko kurijo po hišah, otroci večkrat zadenejo v žerjavico in jih prinesejo vse opečene v misijon. Tu je treba mnogo obvez, ker bolniki žele ostati v bolnišnici toliko časa, da so popolnoma zdravi. Nedavno so prinesli šolskega otroka, ki mu je koža na rokah in nogah bila opečena skoro do kosti. Otrok je vpil in jokal vselej, ko je bilo treba obvezo prenoviti. Toda, ko sem mu strigla osmojeno kožo, si je de-

lal pogum s tem, da je med jokom in stokom pel cerkveno pesem Srca Jezusovega. Pogumen dečko! Zdaj je že zdrav na nogah in pridno hodi v šolo. — Tako bi lahko storila mnogo dobrega, da bi le imela potrebno pripravo. Večkrat se mi nudi prilika, da krstim male otroke, ki so v smrtni nevarnosti, in jim tako pomagam v nebesa. — Sestra Valburga, Basutolandija.

Dve nezgodi. Ravno zdaj se je v Brazzaville pripetila nezgoda: podrla se je kočja, ki nam je služila za šolo. Bila je pač zidana iz prsti. Ako bi imeli sredstev, bi nam ne bilo treba zidati šol iz prsti, ki jih prvi vihar podere.

P. Jeanjean mi poroča o naslednji nesreči: Na veliko noč je bila cerkev natlačeno polna. Bilo je 1600 sv. obhajil. Naenkrat potegne vihar. Lesena hišica za deklice je bila naenkrat v ognju in je zgorela do tal. Sestre bi rade postavile drugo, toda denarja ni.

Vse take in podobne preizkušnje, ki nam jih pošilja božja Pre-

vidnost, sprejemamo potrpežljivo in vdano v voljo božjo. S tem smo božjemu Učeniku toliko bolj podobni. Naše zaupanje do Boga pa ni omajano. — Škof Biechy C. S. Sp., apostol. vikar v Brazzaville.

Motorno kolo ni luksuz, ampak živa potreba misijonarju, ki bi rad svojo misijonsko nalogo dobro izvršil. Treba je obiskovati kristjane v oddaljenih vaseh in bolnike do 60 km na daljavo. Posebno za te je treba, da je misijonar hitro pri rokah. Moje motorno kolo pa je v tako slabem stanju, da ga komaj spravim z mesta. Ko se podam na pot, nikdar ne vem, ali bom prišel na kolesu nazaj ali ne. Že večkrat sem ga imel v popravilu, a drži le par mesecev. Ker pa sam nimam denarja, prihajam k Vam s prošnjo, da mi v svoji velikodušnosti morebiti pomagate iz zadrege. Novo motorno kolo bi stalo kakih 70 funtov. Trdno upam, da mi boste pomagali. Bodite prepričani, da se Vas bom vsak dan spominjal pri sveti maši.

P. Franc Mc. Vey, Zg. Nil.

Slepa ženica.

Piše misijonar od Sinov presv. Srca, misijon Wau.

Nekega gobavca sem pripravljaj na sv. krst in sem se vračal domov. Ob robu gozda sem zapazil staro, napol podrti kočjo.

»Čigava je ta kočja?« sem vprašal zamorčka, ki me je spremljal.

»Oh, tam notri stanuje stara Afindi. Ko bi ti vedel, pater, kako majhna ženica je to,« mi je odgovoril deček.

»In kako čmerikava je,« je pristavil drugi.

»In še slepa povrh,« tretji.

»Naj bo velika ali majhna, čmerikava ali prijazna: tja bom šel, da jo obiščem; tem bolj zato, ker je slepa,« sem rekel svojim spremljevalcem.

Ko smo prišli do kočje, je rekel eden izmed dečkov: »Afindi spi. Čuj, kako smrči.«

Res: poleg ognjišča je sedela starka in dremala.

»Žena, čuj: pater je tu pred vrati. Rad bi te videl in s teboj govoril. Ali moreš iz kože?«

Ženica je vstala in tipala s palico po tleh proti vratom. Uboga re-va! Kako je mogoče človeku živeti v taki revščini. Sama kost in koža jo je bila; stara in slepa je bila in v taki nesnagi.

»Ženica, kakoti je?«

Starka je molčala. Še nikdar ni slišala govoriti misijonarja.

»Žena, jaz sem misijonar iz Deim Zubeira in ti dobro želim in ti hočem nekaj dati. Ali si lačna?«

Slepa ženica.

Tudi moji spremljevalci in njena vnukinja so ji prigovarjali, naj mi zaupa. Potem je položila obe roki na želodec in rekla: »Da, lačna sem. Tu notri je vse prazno.« Ker že več tednov ljudje v tem kraju niso imeli drugega jesti, ko gozdna zelišča, drevesno listje, korenine in gomolje. Žito je bilo vse pošlo, ribe tudi, olje tudi. Ako so že drugi stradali, kaj šele starka, ki ni imela nikogar.

Imel sem pri sebi nekaj soli in nekaj olja. To sem ji dal, češ: »Ko to použiješ, dobiš zopet. Ne bom pozabil nate.« Še nikdar ji ni dal kak človek toliko, zato je bila tako vesela, da ni vedela, kaj bi.

»Le vzemite in jejte,« sem ji dejal. Starka je posegla z obema rokama in dala v usta. Kako ji je teknila sol! Kedaj je že ni okusila! Dal sem ji v steklenici še nekaj olja in nekaj soli. Solznih oči je pritiskala te darove na srce in ni vedela, kako bi izrazila svojo hvaležnost, ko je videla, da ji res dobro želim. Neprestano se mi je zahvaljevala in brisala z rokami tla pred menoj. Uboga ženica: kako malo je bilo treba, da si vsa srečna in zadovoljna!

Afindi postane katehumena.

Zdaj je bil ugoden trenutek, da začnem govoriti tudi o drugih stvareh. Takole sem začel: »Afindi, jaz ti dobro želim in bi rad, da bi bila za zmerom srečna in vsega

dobrega imela. Poglej: ko boš umrla, bodo tvoje telo pokopali tu v tvoji koči. Prišli bodo tvoji sorodniki in bodo pili in plesali nad tvojim grobom, potem te bodo pa pozabili. Ampak tvoja duša ne bo umrla, vedno bo živela.« Potem sem ji govoril o večnem življenju, o nebesih in peklu in pa, čemu da so misijonarji prišli v njene kraje. Hotel sem ji pokazati pot v nebesa. Zdelo se je, da ji moje besede ugajajo. Lepo se ji je zdelo, da bo mogla tudi ona, ki se zanjo nihče ni brigal, biti v nebesih in tam z drugimi vred biti srečna.

Zamorska družina.

Tako je bila ledina izorana, zdaj je moral na-stopiti katehist, ki jo bo vsak dan poučeval. V presledkih sem prišel pogledat in videl sem, da seme božje besede že kali. Prav hitro seveda ni šlo, saj pri starki 90 let tega tudi pričakovati ni bilo. Vendar, da je bilo vsaj toliko!

Nekoč sem jo nekoli-ko izprašal. Rekel sem, kaj pri molitvi Jezusu in Mariji pove? Odgovorila je: »Kadar pride noč in vse okrog potihne in Onjima duri zapre, sedem prav blizu ognja in mislim, da stari ljudje tudi ponoči lahko umrjejo, in začnem moliti takole: Akoo Jesu... Akoo Maria... Akoo, Je-

su, Akoo Maria! Tako molim toliko časa, da zaspim. Ko začno petelini peti, si rečem: Afindi, jutro je, treba je zopet na Boga misliti. In potem zopet pričnem: Akoo Jesu, Akoo Maria (t. j. Hvaljen Jezus, hvaljena Marija). Tako molim dolgo časa.« Revica ni znala druge molitve, ko ti dve besedi. Toda izgovarjala je svojo molitev tako pobožno in ponižno, da sem bil ginjen.

»Dobro je tako, Afindi,« sem rekel, »le tako še naprej moli, pa ti bom kmalu podelil sv. krst in potem boš srečna. Tudi Jezus bo s teboj zadovoljen in Marija ti bo prišla naproti ob smrti in te peljala v nebesa. Zato ti

bomo pri krstu dali ime Marija. Ali ti je prav tako, Afindi?»

»Prav, prav! Tako mi bo ime kakor Mariji. Akoo Maria... Akoo Maria!«

Izkušnjava.

Določil sem dan slovesnega krsta in sem šel k Afindi na dom, da ga ji podelim. Kot ponavadi sem poklical pred vrati: »Afindi, pridi ven!«

Nič odgovora. Ali je bolna, kali? Ali pa jo je kdo kaj užalil. Zvedel sem od drugih, da jo je prejšnji večer obiskala neka stara žena in ji rekla, da bo takoj umrla, kakor hitro jo bo misijonar krstil. Afindi pa, kakor je bila že stara, umreti še ni marala. Zato mi je dala sporočiti, da ne mara, da bi jo krstil.

»No, lepa je ta!« sem rekel ženici. »Tako si želela prejeti sv. krst, zdaj pa, ko sem prišel, da ti ga podelim, se braniš. Zakaj? Zato, ker je hudobni duh v svoji nevoščljivosti nahujskal to starko, da je k tebi prišla in ti natvezila lažnjivih stvari. Afindi, vedi, da te skuša hudobni duh in te želi zapeljati kot je nekoč zapeljal Evo. Ne verjemi tega, kar ti je ta ženska napovedala. Seveda boš enkrat umrla, a le tedaj, ko bo Bog hotel; sv. krst pa smrti nič ne pospeši. Poglej, koliko je tu starih ljudi (imenoval sem ji nekatere), vsi so bili krščeni, a zato še nihče ni umrl. Umrli pa bomo enkrat vsi, zato da bomo prišli v nebesa.«

Starka me je poslušala molče in resnega obraza. Borila se je sama s seboj. Rada bi bila krščena, a bala se je »zastrupljene vode«.

Videl sem, da ta dan ne bo kaj z njo, zato sem hotel oditi. Navidezno nevoljen sem ji rekel: »Dobro, jaz grem, a ne bom prišel prej, da me boš klicala.« (Dalje.)

Naša kronika.

Ljubljana, 13. marea 1939: V cerkvi Srca Jezusovega je bila slovesna maša zadušnica za pokojnega sv. očeta Pija XI., h kateri so bili povabljeni vsi naročniki, da bi tudi na ta način izkazali našo hvaležnost velikemu misijonskemu papežu.

Nedelja, 23. aprila: Anticipirana cerkvena slovesnost v čast Mariji, Materi dobrega sveta. Letos so nam ljubeznivo dali na razpolago uršulinsko cerkev. Častite samostanske sestre so bile vesele,

da so mogle sprejeti za nekaj dni ljubo podobo Matere dobrega sveta. Ves dan so pred podobo, ki je bila z ljubeznijo okrašena, gorele sveče pa lučice, in pobožni molilci so se pri njej mudili v dolgi in tihi molitvi.

Slovesno pridigo je ljubeznivo prevzel preč. g. dr. Vilko Fajdiga. Z gorečimi besedami je znal svoje poslušalce, ki so prihiteli v velikem številu, navdušiti za ljubezen do misijonov, za vneto sodelovanje z Družbo sv. Petra Klaverja v prid afriškim misijonom. Da je dobro seme padlo na rodovitna tla, je dokazalo darovanje, ki je bilo po pridigi; skoraj nihče se ni odtegnil. Naj gre mnogim doma še tako težko, dragi ljubljanski prijatelji misijonov nočejo zapreti svojih src potrebam misijonarjev. Vsota zbirke je bila zelo razveseljiva in bo spet pomagala lajšati premnogo potrebo. Ljubeznive gojenke uršulinskega zavoda so med darovanjem pele lepe Marijine pesmi. Nato so bile pete litanije Matere božje pred izpostavljenim Najsvetejšim in blagoslov. Preden smo zapustili božji hram, so gojenke razveselile prisotne še z lepo pesmijo v čast Mariji dobrega sveta.

Naj nam bo dovoljeno, da se tudi na tem mestu pristrčno zahvalimo vsem, ki so prispevali k slovesnosti, zlasti preč. gospodu pridigarju in preč. gospodu spiritualu cerkve, preč. gg. bogoslovcem za povzdigujoče petje litanij, čč. sestram uršulinkam ter velikodušnim in vnetim prijateljem misijonov. Ljuba Mati dobrega sveta naj vsem izprosi obilno plačilo!

Marija Terezija Ledóchowska nam je čudovito pomagala. Prvič pri nekem otroku, ki ga je mimo drveči avto podrl na tla. Njeno podobico sem položila otroku pod zglavje in otrok je bil kmalu boljši. — Drugič: Neka uboga deklica je na priprošnja blagopokojne ustanoviteljice ozdravela od dolgotrajne bolezni. Tretjič: Marija Terezija varuje mojega malega dečka prav od rojstva dalje. Star je sedem mesecev, a izredno trden deček. Podobica božje služabnice je vedno ob njegovi zibelki.

Mati J. P.

Po nesreči sem zašla v velike zadrege in sem mnogo trpela pri tem. Na vse to sem zbolela na vnetju živcev. Brala sem v »Odmevu«, kako je ustanoviteljica Klaverjeve družbe Marija Terezija Ledóchowska že večkrat pomagala ljudem v različnih zadevah; zato sem se z zaupanjem zatekla k njej in sem obljubila, da bom objavila svojo zahvalo, ako bom ozdravljena in še kak dar darovala za misijone. Blagopokojna mi je pomagala, za kar se ji tu javno zahvaljujem. Vsem, ki so v zadregah, priporočam, da se obrnejo na služabnico božjo Marijo Ledóchowsko.

M. K., H.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in za srečno dovršen izpit. Še nadalje se ji priporočam v raznih zadevah.

G. M., Duplica.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno uslišanje in pošiljam botrinski dar dvema zamorčkoma na ime »Peter« in »Terezija«.

Kat. Spolenak.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v nevarni bolezní ter se ji še nadalje priporočam.

F. J. N.

Tisočera zahvala Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč iz smrtne nevarnosti.

Z. M., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se najiskrenejše zahvalim za uslišano prošnjo. Še nadalje se ji priporočam v raznih zadevah.

L. B., D.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za pre-jeto pomoč. Izročam se ji še nadalje v varstvo, še posebno se ji priporočam, naj ona odloči in izprosi srečo v sv. poklicu.

N. N., Hrastnik.

V nevarni bolezní sem se zaupno zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč. Ozdravela sem, za kar ji tisočera zahvala. Še nadalje se ji priporočam.

K. O., Buče.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč iz hudih stisk, še nadalje se ji priporočam v neki zelo važni in težki zadevi in za ljubo zdravje.

M. V.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje in večkratno pomoč. Še nadalje se ji priporočam.

K. T.

Zahvaljujem se »materi zamorčkov«, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, za dobljeno zdravje moji hčerki ter za pomoč v nujni denarni zadevi. Prosim objavo v »Odmevu«. Še nadalje se ji priporočamo.

M. D., Smlednik.

»Mamici zamorčkov« izrekam javno zahvalo za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje prav iskreno priporočam.

N. N., Zakot-Brežice.

S prisrčno prošnjo sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč in sem bila uslišana. Zato se ji iz vsega srca zahvalim za prejeto milost ter se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Terezija Ledóchowska«.

F. S., Žig. vrh.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v neki veliki stiski. Opravila sem več devetdnevnic in obljubila dar, ako bom uslišana. Danes izpolnjujem svojo obljubo ter se ji še nadalje priporočam v vseh dušnih in telesnih zadevah.

B. Š., Jesenice.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišano prošnjo in prosim objave v »Odmevu«. Priporočam se ji še v neki važni zadevi.

N. N.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišanje v dveh zelo važnih zadevah in prosim javne objave. Še nadalje se ji priporočam.

J. G., Črnomelj.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se iskreno zahvaljujejo za prejete dobrote in milosti: A. C., Tertenik, za uslišanje. — Družina Jež za dobljeno zdravje. — K. F., Oresje, za prejeta milost. — P. S., Ljubljana, za uslišano prošnjo. — D. S., Gorica, za dobljeno pomoč v težki zadevi. — J. F., Ljubljana, za dobljeno zdravje in dvakratno pomoč v bolezni. — M. K., B., za dobljeno službo. — M. L., Ponikva, za prejeta pomoč v važni družinski zadevi, za dobljeno zdravje in več drugih prejetih uslišanj. Priporočam se ji še nadalje za pomoč v neki denarni zadevi. — N. N., Murska Sobota, za prejeta uslišanje. — C. B., L., za uslišano prošnjo. — F. L., Otiški vrh, za dobljeno službo. — M. C., za dobljeno zdravje. — M. K., Vrh, za večkratno uslišanje. — M. B., Ljubljana 7, za uslišano prošnjo in se ji še priporočam za pomoč. — R. R., Preska, za uslišano prošnjo. — I. V., Rožna dolina, za uslišano prošnjo, v zahvalo pošiljam dar za misijone. — M. T., za dobljeno zdravje. — F. G., za dobljeno zdravje. — J. S., Ljubljana-Moste, za dobljeno zdravje. Tisočera hvala!

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporoča: N. N. svojega brata, ki je v zelo težkih in razdrtih družinskih zadevah. V trdnem zaupanju se priporoča služabnici božji za družinsko srečo, mir in edinost.

Čim bednejša in slabotnejša je duša, tem pripravnejša je za žrtev ljubezni, tem bolj sprejemljiva za delo užigajoče in prenavljajoče božje ljubezni.

Sv. Mala Terezija Deteta Jezusa.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 9. septembra: sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

dne 21. septembra: sv. Matevž, apostol in evangelist.

dne 24. septembra: Marija, Rešiteljica ujetih.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le s natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).

9 12.500

Kratka poročila o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja je misijonska družba, katere člani se iz daljave udeležujejo delovanja misijonarjev in misijonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš in osvoboditev ubogih afriških sužnjev.

Družba sv. Petra Klaverja podpira vse afriške misijone in skrbi za potrebna sredstva za razširjanje božjega kraljestva v Afriki.

Vsak lahko postane podpornik ali podpornica Družbe sv. Petra Klaverja, če prispeva letno 5 din (ali dosmrtno 200 din). Podporniki so deležni mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov, kakor tudi vseh molitev, ki jih opravlja Klaverjeva družba ter afriški misijonarji, misijonske sestre in spreobrnjeni zamorski kristjani.

Prijave je treba poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

„Tam daleč za morjem“

Lepa igrice za dečke, v treh slikah. Jo priporočamo posebno mladeniškim kongregacijam v zvezi z Marijinimi urtci.

Stane din 3.—

Knjižica se naroča pri
Družbi sv. Petra Klaverja.

Kratek »Življenjepis služabnice božje Marije Ledóchowske« je izšel v Klaverjevem koledarju 1933. Se še dobi. Cena 5 din, 2 liri. Naslov glejte na drugi strani ovitka.

